

2. Organy realizujące kontrolowaną inwestycję są obowiązane do udzielania organom wymienionym w ust. 1 niezbędnych wyjaśnień oraz udostępnienia zapoznania się z przebiegiem realizacji inwestycji.

3. Nadzorowanie inwestycji wodnych realizowanych przez organy wojskowe (ust. 1 i 2) przeprowadza się po uprzednim uzgodnieniu z właściwym ministrem.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 1958 r. w sprawie określenia zasad współpracy Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z zainteresowanymi mi-

nistrami i kierownikami urzędów centralnych w dziedzinie gospodarki wodnej (Dz. U. Nr 40, poz. 179).

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej oraz innym zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

66

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 lutego 1962 r.

w sprawie zaliczek na podatki.

Na podstawie art. 10 i 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) zarządza się, co następuje:

Zaliczki na podatki obrotowy i dochodowy.

§ 1. 1. Podatnicy podatku obrotowego podlegający opodatkowaniu według zasad obowiązujących gospodarkę nie społeczną, którzy:

- 1) prowadzą księgi handlowe,
- 2) wykonują świadczenia wyłącznie na rzecz jednostek gospodarki społecznej,
- 3) osiągają obroty ze źródeł powstałych w ciągu roku podatkowego lub ze źródeł sezonowych,
- 4) są osobami prawnymi lub stowarzyszeniami nie posiadającymi osobowości prawnej, o których mowa w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 i z 1958 r. Nr 45, poz. 223), oraz organizacje polityczne, społeczne i zawodowe wykonujące świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu

— wpłacają po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, bez wezwania organu finansowego, zaliczki na podatek obrotowy za miesiąc ubiegły w terminie do dnia 15 następnego miesiąca w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

2. Podatnicy wymienieni w ust. 1 obowiązani są złożyć w terminie płatności zaliczek deklaracje według ustalonego wzoru.

§ 2. 1. Podatnicy podatku obrotowego, nie wymienieni w § 1, podlegający opodatkowaniu według zasad obowiązujących gospodarkę nie społeczną, obowiązani są po upływie każdego miesiąca kalendarzowego wpłacić, bez wezwania organu finansowego, zaliczkę na podatek obrotowy za miesiąc ubiegły w terminie do dnia 12 następnego miesiąca w wysokości 1/12 kwoty podatku obrotowego, ustalonego choćby nieprawomocnie za ubiegły rok podatkowy. Jeżeli wymiar za ubiegły rok podatkowy nie obejmuje pełnego okresu dwunastu miesięcy, za podstawę do ustalenia zaliczek przyjmuje się podatek obrotowy, obliczony w stosunku rocznym.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej podatek obrotowy za rok ubiegły podatnicy wymienieni w ust. 1 obowiązani są wpłacać bez wezwania organu finansowego zaliczkę w terminie do dnia 12 następnego miesiąca w wysokości zaliczki ustalonej za miesiąc grudzień ubiegłego roku. Jeżeli obliczona w ten sposób kwota zaliczek okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia w myśl ust. 1, powstają różnicę podatnicy ci obowiązani są wpłacić w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia decyzji ustalającej podatek za rok ubiegły.

§ 3. 1. W razie likwidacji przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o podatku obrotowym podatnik obowiązany jest bez wezwania organu finansowego obliczyć podatek od wartości remanentu towarów ustalonej według cen sprzedażnych i wpłacić zaliczkę w ciągu tygodnia po likwidacji przedsiębiorstwa, składając równocześnie jeden egzemplarz spisu remanentu towarów.

2. Ponadto w tymże terminie:

- 1) podatnik opłacający zaliczkę na zasadach przewidzianych w § 1 obowiązany jest obliczyć podatek od obrotu osiągniętego w miesiącu, w którym nastąpiła likwidacja przedsiębiorstwa, i wpłacić bez wezwania organu finansowego zaliczkę za okres do dnia likwidacji, składając równocześnie właściwemu organowi finansowemu deklarację według ustalonego wzoru,
- 2) podatnik opłacający zaliczkę na zasadach przewidzianych w § 2 obowiązany jest wpłacić bez wezwania organu finansowego zaliczkę za miesiąc, w którym nastąpiła likwidacja, w kwocie przypadającej stosunkowo za okres od dnia pierwszego danego miesiąca do dnia likwidacji przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Podatnicy podatku dochodowego obowiązani są po upływie każdego miesiąca kalendarzowego wpłacić bez wezwania organu finansowego zaliczkę na podatek dochodowy za miesiąc ubiegły.

2. Osoby prawne oraz stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej, o których mowa w art. 2 ust. 2 dekretu o podatku dochodowym, jeżeli nie osiągają przychodu ze źródeł przychodów podlegających podatkowi obrotowemu, obowiązane są do wpłacania zaliczek na podatek dochodowy poczynając od miesiąca, w którym dochody zostały zużyte w sposób wyłączający zwolnienie od podatku dochodowego

na podstawie przepisów art. 2 ust. 2 dekretu o podatku dochodowym. W tym przypadku równocześnie powstaje obowiązek wpłacenia zaliczek na podatek dochodowy również w odniesieniu do miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym ze względu na sposób zużycia dochodów nastąpiła utrata zwolnienia od podatku dochodowego.

§ 5. 1. Podstawą do obliczenia wysokości zaliczki na podatek dochodowy są w stosunku do podatników prowadzących księgi handlowe dochody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, ustalone na podstawie miesięcznego bilansu.

2. Jeżeli podatnik nie przedłoży bilansu miesięcznego, podstawą do obliczenia wysokości zaliczki jest dochód ustalony przy zastosowaniu norm szacunkowych do osiągniętego w danym miesiącu obrotu.

3. Do podstawy obliczenia wysokości zaliczki stosuje się stopę podatku odpowiadającą tej podstawie obliczonej w stosunku rocznym.

§ 6. Podatnikowi prowadzącemu księgi handlowe, który uścił zaliczkę obliczoną w myśl § 5 ust. 2, służy prawo przedłożenia organowi finansowemu bilansu okresowego. Jeżeli sprawdzony przez organ finansowy bilans okresowy wykazuje, że pobrane zaliczki przekraczają kwotę zaliczki wynikającej z tego bilansu, podatnikowi służy prawo żądania zarachowania sumy nadpłaconej na poczet następnych zaliczek. Jeżeli jednak z bilansu okresowego wynika, że zaliczkę ustalono w kwocie niższej od kwoty, jaka wynikałaby z bilansu okresowego, podatnik obowiązany jest wpłacić wynikłą z tego tytułu różnicę równocześnie ze złożeniem bilansu okresowego.

§ 7. Bilanse miesięczne lub okresowe służą za podstawę do obliczania wysokości zaliczek na podatek dochodowy, pod warunkiem że:

- 1) remanenty początkowe i końcowe towarów ustalono na podstawie spisów z natury, co zostało stwierdzone w bilansie,
- 2) w rachunkach wyników uwidoczniłoby po stronie strat rodzaje lub grupy kosztów wymienione w obowiązujących przepisach, a po stronie zysków — obroty netto ze sprzedaży towarów fakturowanej według cen produkcyjnych, hurtowych lub detalicznych z wyodrębnieniem obrotów podlegających opodatkowaniu według różnych stawek podatku obrotowego,
- 3) do rachunku wyników dołączono szczegółowe specyfikacje kosztu wytworzenia bieżącej produkcji oraz kosztów ogólnych administracji i sprzedaży, jeżeli specyfikacje te nie zostały zamieszczone w rachunku wyników.

§ 8. W stosunku do podatników:

- 1) nie prowadzących ksiąg handlowych:
 - a) osiągających dochody wyłącznie ze świadczeń wykonywanych na rzecz jednostek gospodarki społecznej,
 - b) osiągających dochody ze źródeł powstałych w ciągu roku podatkowego lub ze źródeł sezonowych,
 - 2) osób prawnych oraz stowarzyszeń nie posiadających osobowości prawnej (§ 4 ust. 2)
- podstawą do obliczenia zaliczki jest dochód osiągnięty w ubiegłym miesiącu.

Do tak ustalonej podstawy stosuje się stopę podatku odpowiadającą tej podstawie obliczonej w stosunku rocznym.

§ 9. W stosunku do podatników osiągających dochody nieperiodyczne zaliczkę od tych dochodów ustala się w wysokości różnicy pomiędzy kwotą podatku przypadającego od dochodu osiągniętego od początku roku podatkowego a sumą zaliczek za miesiące ubiegłe.

§ 10. 1. W stosunku do podatników nie wymienionych w §§ 5, 8 i 9 zaliczka miesięczna wynosi 1/12 kwoty podatku dochodowego ustalonego choćby nieprawomocnie za ubiegły rok podatkowy. Jeżeli wymiar za ubiegły rok podatkowy nie obejmuje pełnego okresu dwunastu miesięcy, za podstawę do ustalenia zaliczek przyjmuje się podatek dochodowy przypadający od dochodu obliczonego w stosunku rocznym.

2. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej podatek dochodowy za rok ubiegły podatnicy, do których stosuje się przepis ust. 1, obowiązani są wpłacać zaliczkę w wysokości zaliczki ustalonej za miesiąc grudzień ubiegłego roku. Jeżeli obliczona w ten sposób kwota zaliczek okaże się mniejsza od kwoty przypadającej do uiszczenia w myśl ust. 1, powstanie różnicę podatnicy obowiązani są wpłacić w terminie dwóch tygodni od daty doręczenia decyzji ustalającej podatek za rok ubiegły.

§ 11. W razie likwidacji przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o podatku obrotowym podatnicy obowiązani są wpłacić zaliczkę na podatek dochodowy za miesiąc, w którym nastąpiła likwidacja, obliczoną z uwzględnieniem nadwyżki ustalonej przy zastosowaniu norm szacunkowych do obliczonej według cen sprzedażnych wartości rewanentu towarów będących z przeznaczenia przedmiotem obrotu handlowego likwidowanego przedsiębiorstwa.

§ 12. Zaliczkę na podatek dochodowy za miesiąc, w którym nastąpiła likwidacja, wpłacają podatnicy według następujących zasad:

- 1) podatnicy, o których mowa w §§ 5 i 8 — od podstawy obliczenia zaliczki stanowiącej sumę dochodu uzyskanego w miesiącu likwidacji i nadwyżki ustalonej przy likwidacji (§ 11); do sumy tej stosuje się stopę podatku odpowiadającą sumie dochodu uzyskanego w miesiącu, w którym nastąpiła likwidacja, obliczonego w stosunku rocznym; i nadwyżki ustalonej przy likwidacji,
- 2) pozostali podatnicy wpłacają zaliczkę według zasad wskazanych w § 10 w kwocie przypadającej stosunkowo za część miesiąca do dnia likwidacji oraz zaliczkę od nadwyżki ustalonej przy likwidacji; do nadwyżki tej stosuje się stopę podatku odpowiadającą:
 - a) w stosunku do podatników wymienionych w § 10 ust. 1 — sumie nadwyżki i dochodu za rok ubiegły,
 - b) w stosunku do podatników wymienionych w § 10 ust. 2 — sumie nadwyżki i dochodu obliczonego w stosunku rocznym za miesiąc grudzień ubiegłego roku,
 - c) w stosunku do podatników wymienionych w § 13 ust. 1 i 3 — sumie nadwyżki i dochodu określonego w indywidualnej decyzji.

§ 13. 1. W razie gdy z materiałów, jakimi rozporządza organ finansowy, wynika, że w stosunku do pewnych grup podatników opłacających zaliczki według zasad określonych w §§ 2 i 10 nastąpił lub nastąpi w porównaniu z rokiem ubiegłym wzrost działalności gospodarczej powodujący wzrost obrotów i dochodów albo gdy zachodzą inne uzasadnione przyczyny, organ finansowy ustala dla podatników tych grup wysokość zaliczek indywidualnie w kwotach uwzględniających te okoliczności i doręcza podatnikom decyzje równocześnie z decyzjami ustalającymi podatki obrotowy i dochodowy za ubiegły rok. Tak ustalone zaliczki podatnicy obowiązani są wpłacać w terminie do dnia 12 następnego miesiąca za miesiąc ubiegły. Różnicę pomiędzy wynikającą z decyzji kwotą zaliczek, których termin uiszczenia upłynął, a kwotą zaliczek obliczoną na podstawie zaliczki za miesiąc grudzień ubiegłego roku podatnicy ci obowiązani są wpłacić w terminie dwóch tygodni od daty doręczenia decyzji.

2. Od decyzji ustalającej wysokość zaliczek w sposób przewidziany w ust. 1 przysługuje podatnikowi prawo wniesienia zażalenia w terminie tygodniowym od dnia doręczenia decyzji. Zażalenie podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym, z tym że zaliczki ustalone w wyniku tego postępowania nie mogą być niższe od zaliczek, jakie przypadają do wpłacenia na podstawie § 2 ust. 1 i § 10 ust. 1.

3. Jeżeli rozmiar działalności gospodarczej podatnika uległ w ciągu roku podatkowego znacznej zmianie i ustalone zaliczki są niewspółmierne w stosunku do faktycznie osiągniętych obrotów i dochodów lub gdy zachodzą inne uzasadnione przyczyny, organ finansowy może z urzędu lub na wniosek podatnika dwa razy w ciągu roku podatkowego zmienić wysokość zaliczek obliczonych na zasadach przewidzianych w §§ 2 i 10. Decyzja zmieniająca wysokość zaliczek powinna określać miesiąc, od którego zmiana obowiązuje.

4. Od decyzji, o której mowa w ust. 3, przysługuje podatnikowi prawo wniesienia zażalenia w terminie tygodniowym od dnia doręczenia decyzji. Zażalenie to podlega rozpatrzeniu na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu podatkowym.

§ 14. 1. Przy obliczaniu zaliczek nie mają zastosowania przepisy art. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300).

2. Przy obliczaniu zaliczek u podatników wymienionych w §§ 5, 8 i 9 mają zastosowanie zniżki i zwylki rodzinne przewidziane w przepisach o podatku dochodowym.

§ 15. 1. Zaliczki na podatek dochodowy płatne są bez wezwania organu finansowego:

- 1) do dnia 7 następnego miesiąca — przez podatników podlegających tylko podatkowi dochodowemu,
- 2) w terminach płatności zaliczek na podatek obrotowy — przez podatników podlegających również podatkowi obrotowemu.

2. Podatnicy, o których mowa w §§ 5, 8 i 9, obowiązani są w terminie płatności zaliczek składać organowi finansowemu deklaracje według ustalonego wzoru.

§ 16. 1. Podatnicy podatku dochodowego, którzy złożyli w terminie zeznania podatkowe o dochodzie, obowiązani są w tymże terminie wpłacić dopłatę do zaliczki na podatek dochodowy w wysokości różnicy pomiędzy kwotą podatku przypadającą od zeznanego dochodu a sumą zaliczek należnych w myśl §§ 4—14.

2. Podatnicy opłacający zaliczki na zasadach przewidzianych w §§ 5, 8 i 9, którzy mimo ciążącego na nich obowiązku nie złożyli zeznań podatkowych, obowiązani są bez wezwania organu finansowego wpłacić w terminie przewidzianym dla złożenia zeznań podatkowych kwotę równą się podatkowi wymierzonemu za poprzedni rok podatkowy po potrąceniu zaliczek należnych w myśl §§ 4—14.

Zaliczki na podatek od nieruchomości.

§ 17. Podatnicy podatku od nieruchomości obowiązani są wpłacać bez wezwania organu finansowego zaliczki na ten podatek w następującej wysokości:

- 1) podatnicy gospodarki uspołecznionej, gdy podstawę opodatkowania stanowi wyłącznie czynsz (wartość czynszowa) — w wysokości podatku przypadającego od czynszu (wartości czynszowej) za miesiąc ubiegły,
- 2) podatnicy gospodarki uspołecznionej w przypadkach nie wymienionych w pkt 1 oraz pozostali podatnicy — za każdy miesiąc w wysokości 1/12 podatku ustalonego choćby

nieprawomocnie za rok ubiegły. Do czasu doręczenia decyzji ustalającej podatek za rok ubiegły podatnicy ci uiszczają zaliczki za każdy miesiąc w wysokości 1/12 sumy zaliczek ustalonych za rok ubiegły.

- § 18. 1. Zaliczki płatne są w następujących terminach:
- 1) przez podatników, o których mowa w § 17 pkt 1 — do dnia 15 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły; podatnicy ci obowiązani są w tymże terminie składać deklaracje według ustalonego wzoru,
 - 2) przez podatników wymienionych w § 17 pkt 2:
 - a) jeżeli kwota zaliczki za okres jednego miesiąca nie przekracza 200 zł — kwartalnie do dnia 15 następnego miesiąca po upływie każdego kwartału,
 - b) jeżeli kwota zaliczki za okres jednego miesiąca przekracza 200 zł — miesięcznie do dnia 15 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 2, jeżeli podstawę opodatkowania stanowi czynsz (wartość czynszowa), a w ciągu roku nastąpiły zmiany bądź w użytkowaniu lokalu, bądź w kategorii najemcy lokalu, powodujące obniżenie lub podwyższenie czynszu (wartości czynszowej), organ finansowy może z urzędu lub na wniosek podatnika ustalić zaliczki w wysokości podatku od faktycznie osiągniętego czynszu (wartości czynszowej).

§ 19. 1. Jeżeli obowiązek podatkowy powstał w ciągu roku (np. w odniesieniu do budynków nowo wzniesionych lub odbudowanych), podatnicy obowiązani są złożyć organowi finansowemu w terminie miesięcznym od powstania tego obowiązku wykazy nieruchomości, o których mowa w § 43 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 5, poz. 43 i z 1952 r. Nr 42, poz. 292).

2. W przypadkach określonych w ust. 1, jeżeli podstawę opodatkowania stanowi czynsz (wartość czynszowa), podatnicy obowiązani są wpłacać zaliczki na ten rok w terminie do dnia 15 każdego miesiąca w wysokości podatku przypadającego od czynszu (wartości czynszowej) za miesiąc ubiegły. Podatnicy ci obowiązani są w tymże terminie składać deklaracje według ustalonego wzoru.

3. W przypadkach nie wymienionych w ust. 2 podatnicy obowiązani są wpłacać zaliczki na ten rok do dnia 15 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły w wysokości ustalonej przez organ finansowy.

§ 20. Od obowiązku uiszczenia zaliczek na podatek od nieruchomości wolni są podatnicy w przypadkach, gdy wysokość zaliczki nie przekracza rocznie 20 zł.

Zaliczki na podatek od nabycia praw majątkowych.

§ 21. Do wpłacania zaliczek na podatek od nabycia praw majątkowych są obowiązani następujący podatnicy:

- 1) nabywający prawo majątkowe w drodze spadku, zapisu, dalszego zapisu lub polecenia testamentowego albo umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść osoby trzeciej,
- 2) nabywający prawa majątkowe w drodze darowizny ustanowionej za granicą,
- 3) nabywający prawa majątkowe w drodze darowizny ustanowionej w kraju nie w formie aktu notarialnego ani też uwierzytelnionego notarialnie.

§ 22. 1. Podatnicy wymienieni w § 21 pkt 1 są obowiązani wpłacić zaliczkę na podatek w wysokości ustalonej przez organ finansowy. Przy ustalaniu wysokości zaliczki organ finansowy kieruje się wysokością podatku przypadającego od zeznanej czystej wartości nabytego majątku.

2. Połowa zaliczki (ust. 1) ustalonej przez organ finansowy jest płatna w terminie dwóch tygodni od daty doręczenia decyzji ustalającej wysokość zaliczki. Drugą połowę tej zaliczki podatnik jest obowiązany wpłacić w ciągu sześciu miesięcy od daty płatności pierwszej połowy. Jeżeli jednak decyzja ustalająca należność podatkową została doręczona przed terminem płatności drugiej połowy zaliczki, zobowiązanie podatkowe jest płatne w dwa tygodnie od doręczenia decyzji ustalającej to zobowiązanie.

§ 23. Podatnicy podatku od nabycia praw majątkowych w drodze darowizny (§ 21 pkt 2 i 3) są obowiązani w dniu złożenia zeznania podatkowego do wpłacenia zaliczki w wy-

sokości podatku przypadającego według zeznania podatkowego.

§ 24. Tracą moc § 1—24 oraz § 33 i 34 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 stycznia 1955 r. w sprawie zaliczek na podatki obrotowy, dochodowy, od nieruchomości i od nabycia praw majątkowych oraz w sprawie przedpłat na zaliczki na podatki obrotowy i dochodowy (Dz. U. Nr 5, poz. 29).

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

67

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 26 stycznia 1962 r.

w sprawie zmiany niektórych praw do gruntu na prawo wieczystego użytkowania lub użytkowania.

Na podstawie art. 41 ustawy z dnia 14 lipca/1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 32, poz. 159) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 32, poz. 159).

2. Określenie „tereny państwowe” używane jest w rozporządzeniu w znaczeniu ustalonym w art. 1.

§ 2. Prawem wieczystego użytkowania stają się następujące prawa do gruntu przysługujące osobom fizycznym i osobom prawnym, nie będącym jednostkami państwowymi oraz organizacjami społecznymi w rozumieniu art. 3 ust. 2, a także spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego:

- 1) prawa własności czasowej,
- 2) prawa użytkowania ustanowione jako prawa wieczyste na gruncie na podstawie dekretu z dnia 10 grudnia 1952 r. o odstępowaniu przez Państwo nieruchomości na cele mieszkaniowe oraz na cele budownictwa indywidualnych domów jednorodzinnych (Dz. U. Nr 49, poz. 326),
- 3) prawa zabudowy — ustanowione na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o prawie zabudowy (Dz. U. Nr 50, poz. 280),
- 4) prawa wieczystej dzierżawy, prawa zabudowy i prawa własności czasowej — ustanowione na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279).

§ 3. Prawem użytkowania stają się następujące prawa do gruntu, przysługujące organizacjom społecznym (art. 3 ust. 2):

- 1) prawa wymienione w § 2 pkt 1, 3 i 4,
- 2) prawa zarządu i użytkowania terenów państwowych (lub jedno z tych praw) ustanowione na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 4,

poz. 31) lub na podstawie dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i ponemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87 z późniejszymi zmianami),

- 3) prawa wieloletniej dzierżawy terenów państwowych, ustanowione na podstawie przepisów dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. Nr 70, poz. 389 z późniejszymi zmianami).

§ 4. Prawa zarządu i użytkowania (lub jedno z tych praw) terenów państwowych, ustanowione na podstawie dekretów wymienionych w § 3 pkt 2 na rzecz osób prawnych nie będących jednostkami państwowymi ani organizacjami społecznymi (art. 3 ust. 2) lub na rzecz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, stają się prawem wieczystego użytkowania, jeżeli budynki i urządzenia znajdujące się na użytkowanym terenie zostały nabyte od Państwa przez te osoby prawne lub spółdzielnie albo przez nie wybudowane z własnych środków.

§ 5. Jeżeli na terenie państwowym, na którym zostało ustanowione prawo zarządu i użytkowania lub jedno z tych praw na rzecz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, znajdują się budynki, do których mają zastosowanie przepisy o sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i działek budowlanych, a budynki te nie zostały przez spółdzielnię nabyte, zmiana dotychczasowego prawa na prawo wieczystego użytkowania następuje w razie nabycia tych budynków.

§ 6. 1. Poza przypadkami przewidzianymi w § 4 i § 5 prawa zarządu i użytkowania (lub jedno z tych praw) terenów państwowych, ustanowione na podstawie dekretów wymienionych w § 3 pkt 2 na rzecz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego lub osób prawnych nie będących jednostkami państwowymi ani organizacjami społecznymi, zostaną na wniosek tych spółdzielni lub osób prawnych zmienione na prawo wieczystego użytkowania w drodze decyzji organu gospodarki mieszkaniowej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, jeżeli nie stoją temu na przeszkodzie plany zagospodarowania przestrzennego i jeżeli teren jest używany zgodnie z jego przeznaczeniem.